

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

15. februar 1983

19. årgang

Vi priser Gud på Sion

Av Øyvind Andersen

Herre Jesus Kristus, vi takker deg fordi det er du som har sagt at vi skal be til deg, og som sier: Den som ber, han får. Herre Jesus, oppfyll det løfte på oss. Jeg ber at du vil la oss forstå ditt ord, at du vil gi oss din Hellige ånd til å forstå det som du forkynner oss. Herre, vær du med meg som bærer ordet frem, og med dem som hører på i Guds navn. Amen

I Salme 65,1-5 leser vi i Jesu navn: «Til sangmesteren; en salme av David; en sang. Deg, Gud, priser de i stillhet på Sion, og deg gir de det de har lovt. Du som hører bønner, til deg kommer alt kjød. Når mine misgjerninger er blitt meg for svære, så forlater du våre overtredelser. Salig er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i dine forgårder; vi vil mette oss med de gode ting i ditt hus, ditt hellige tempel». Amen.

Sion er det sted som Gud åpenbarer seg i det Gamle Testamente, Sion er det samme som Golgata for oss i det Nye Testamente, det samme som i Guds ord evangeliet, Deg

Gud priser vi i stillhet på Sion, er det samme som Gud prises der hvor vi møter hans frelse. Anvent på oss betyr det at der hvor vi møter Guds frelse, der vil vi takke og prise Herren, da må du se ~~nøy~~ på hva han har gjort for deg, og hva han er for deg. Rett ditt blikk på hans fullbrakte verk, og si til deg selv: Jesus han har fullfør alt ditt, alt som kreves av deg, det har han gjort, og han har kjøpt deg til Gud med sitt blod. Alt som skiller og stenger deg bort fra Gud, det tok Jesus bort, forat du skal få høre Gud til. Og etter som du retter ditt blikk på dette, begynner ditt hjerte å bli takknemmelig, da priser du Gud på Sion du også, på den måten som vi gjør det i dag. Da begynner du også å gi Gud løfter, og det du kan bringe Gud, det er deg selv. Du skal bringe deg selv frem for Gud som et levende, velbehagelig offer, sier Guds ord, og din åndelige guds-tjeneste er at du skal stille deg selv frem til disposisjon for ham, at han skal få lov å bruke deg.

Slik skal du anvende begynnelsen

av denne Salmen. Selv om det er mange ting ved denne salmen som måtte bety noe annet enn det jeg har vært inne på til nå, skal vi ikke stanse for mer enn dette i dag.

Og så står det så forunderlig: Du som hører bønner, til deg kommer alt kjøt. Har du tenkt på at Jesus hører dine bønner? Har du tenkt på at Jesus innbyr deg til å komme til seg? og han har ikke satt opp noen betingelse, annet enn at du skal komme i hans navn. Han har bedt deg om å komme, og han har åpnet en adgang i hans eget blod. Det står i Hbr.brevets 10. kap.: Da vi i Jesu blod har frimodighet til å gå inn i Helligdommen, og jeg kan føye til at i Jesus har vi både fri-modighet og adgang og tillit i troen på ham. Retten til å be ligger hverken hos deg eller meg, den ligger hos Jesus, og det er han som sier at han hører bønner, og det var også dette de nynnet på i gammel-testamentlig tid, som det står skrevet her: Du som hører bønner, til deg kommer alt kjøt. Det er godt å gå til en som ber deg komme, og som både kan og vil hjelpe, og det er slik med Jesus, han både kan og han vil og der blir du godt mottatt. Den adgangen skal du gjøre bruk av.

Så kan det hende at du kjenner deg veldig anklaget, din synd for-dømmer deg, og du har all mulig grunn til å kjenne det slik, det har jeg også, når vi ser hvordan vi i virkeligheten er, med dette selvlivet vårt og egoisme og ondskap, all den usannhet som bor i oss, alt det onde som egentlig er med oss er det all mulig grunn til å si det at vi ingen

ting har fortjent. Men da fortsetter dette ord med å si: Når mine mis-gjerninger er blitt meg for svære, så forlater du våre overtredelser. Hører du det?

Det er noen som tar det lettvinnt med synd, de får ikke Guds nåde, ikke fordi det ikke er nåde nok for dem, men de tar det så lett med sin synd, de har ikke bruk for Guds nåde, og Guds nåde kan ikke komme dem til hjelp som ikke innser at de har bruk for den. Det er helt annerledes når et menneske er blitt av sannheten, da ser jeg at mine misgjerninger de er blitt meg for svære, jeg ser at min misgjerninger kan jeg ikke bære, og skulle jeg bære dem, da var jeg fortapt. Da sier Guds ord: Så forlater Gud våre overtredelser. Når du kommer frem for Jesus med den byrden som er deg for tung å bære, så får du høre at den byrden den har han allerede ordnet med. Han forlater våre overtredelser, og merk deg det uttrykket. Alt som er Gud imot, det er synd, men overtredelse, det er navnet på den synd vi vet er synd før vi gjør den, og gjør den allikevel. Kjenner du deg dømt fordi du har gjort det du visste var synd, du falt for den synd som du visste var synd, du gjorde det som du på forhånd visste at det måtte du ikke gjøre, det var imot Gud, det skulle du ikke ha gjort, det er overtredelse. Er det noe som er deg for svært å bære, da er det dine overtredelser, da sier Gud han forlater din overtredelser. Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke, og dine synder som en sky, for å sitere Esa. 44,24. Vend deg til meg, står det videre,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.
 Bladet blir halde opp av frivillige gäver.
 Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
 Telefon (055) 58363
 Alt som har med bladet sin eksp.
 blir sendt dit, som tinging, oppseiling
 og adresseforandring.
 Gäver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.
 Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
 Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærøbø Telf. 04-433685.
 Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.
 Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro
 Vikøy Sparebank 3530.21.00932.
 ØYSTESE TRYKKERI A/S

og jeg er den som gjenløser deg — eller som det kanske best kan oversettes: Jeg er den som *har* gjenløst deg.

Jesus har tatt bort våre synder, han forlater våre overtredelser, det kommer alle de mennesker til gode som innser at mine misgjerninger de er for tunge for meg. Jeg kan ikke bære min synd, det kan Jesus, Jesus har båret våre synder, og vi er oppfordret til å se på det Guds lamb som har båret våre synder, og som har båret dem bort fra Guds ansikt for oss, forat vi skal ha en åpnet adgang ved hans blod like inn til helligdommen.

Så skal du benytte deg av denne adgang, og så skjønner du ennå bedre det som vi sa isted: Du som hører bønner, til deg kommer alt kjøt. Du skjønner du er velkommen til Jesus.

Men det ordet vi har lest stanser ikke med dette, det er enda en ting

vi skal peke på. Salig er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i dine forgårder. Hvem er det? Hvem er det Gud utvelger til å komme nær? Det er alle som tror på Jesus. Det står i Guds ord at Gud har fra evighet av utvalt seg dem som hører og tar imot evangeliet, når de hører evangeliet så tar de det til seg. De er fra evighet av bestemt til å høre Gud til, og de skal få bo i hans forgårder. Vet du hva det betyr?

Det betyr at de skal få komme til himmelen, det er det som gjør at de skal få komme til himmelen når vårt liv er slutt, så går vi inn i den evige salighet, vi er i de forgårdene som fører til salighet fordi vi tror på Jesus. Og mens vi er der skal vi få mette oss med de gode ting i Herrens hus, hans hellige tempel. Det er de helliges samfunn. Om dette sier Guds ord: *Hans hus er vi*, og vi betyr alle som tror på Jesus. Og Jesus bruker så sterke ord om dette at han sier i sin yppersteprestelige bønn: *Jeg er herliggjort i dem*.

I de helliges samfunn møter du Jesus, han er der hvor hans troende er. Der møter du de gode ting som du kan mette din sjel med. Gjør bruk av det i Jesu navn. Slik får vi ferdes i Hans forgårder inntil vi når målet, himmelen.

Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Vårt rike er i himmelen

Vårt rike er i himmelen, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser. (Filip. 3,20.)

I 2. Korinterbrev skriver Paulus: Vi som alltid er i trengsel, men ikke kuet, nedslått, men ikke tilintetgjort; som de som dør og se vi lever; som de som er refset og dog ikke slått ihjel; som bedrøvete, dog alltid glade. Hør disse gåter! Er ikke den underlig og hemmelighetsfull som kan uttale seg slik! Et slikt underlig vesen er en kristen: undertrykt og likevel triumferende — bedrøvet og likevel glad — fattig og likevel rik — syndig og likevel fullkommen rettferdig — elendig og likevel herlig — pilgrim på jorden, men som har sitt rike i himmelen! Verden har også sin glede, men bare så lenge blomsten på gresset ikke visner, bare så lenge den jordiske velferd varer. Når *den* er slutt, er det også slutt på gleden. Men for Paulus står solen opp om kvelden. Og når det mørkner her nede, da svinger han seg opp til paradisets lys der oppe. Han har et dobbelt liv, han er en pilgrim på jorden, men hans rike er i himmelen. Han hører til i en høyere verden, og lever med sitt hjerte i dette, i sitt fedreland. Vårt rike, sier han, er i himmelen.

Det *er*, sier han; ikke det *skal bli* — det er allerede til. Å, det er noe helt annet Paulus uttaler her enn det som verden mener med det «tilkommende liv». Paulus vet at han *allerede*, mens han går på jorden, er borger av himmelen. Å for en lykke, for en skatt en slik visshet er!

Ingen mennesketanke på jorden har enda kunnet måle ut verdien av den!

Men hvor hadde Paulus denne trosvisshet fra? Det må du gjerne spørre om. Jo, *Paulus kjente Kristus*. Det er hele hemmeligheten! I dette jordiske mørke så Paulus en mann som ga han denne visdom, en høy, hemmelighetsfull mann som sa: «Jeg er gått ut fra Faderen og kommet til verden.» Og da han sa at han ville gå og gjøre i stand et sted for sine venner i sin Fars hus, og de spurte ham om vegen dit, svarte han: «*Jeg er vegen og sannheten oglivet.*» Og da de sa til ham: «Vis oss Faderen!» da svarte han: «*Den som har sett meg har sett Faderen.*»

På et vink av hans allmakt fikk blinde syn og døve hørsel, begynte stumme å tale, og døde sto opp av graven. Og han drev ut djevler, og tilga synd, bød over naturkrefstene, og sist men ikke minst brøt han selv dødens bånd og sto opp av graven med et forklaret legeme.

Det var etter at Paulus hadde lært en slik Herre og Frelser å kjenne, at han kunne si så trøsterikt: *Vårt rike er i himmelen*. Da visste han at han hadde vunnet igjen i Kristus det barnekåret hos Gud og det borgerskapet i himmelen som vi mistet i syndefallet. Hva er følgen av det? Jo, at alle de som har samme tro på og samme kjennskap til Frelseren som Paulus, også har samme nåde og borgerrett i himmelen som han. Og derfor skal de også få den samme trøstefulle visshet som han.

Vistnok skal du ikke komme til å se og merke herligheten av dette himmelske borgerskapet hos deg selv. Nei, det er dypt skjult og dekket til av ynkligheten i dette liv. «Vårt liv er skjult med Kristus i Gud.»

Men derfor er det likevel like sikkert og grunnfestet. Er det natt her nede, så er det evig lys og klarhet der oppe. Er vegen ujevn og full av torner her, den fører likevel til vårt hjemland. Det er våre venner som kjenner oss — og der er vår store Venn framfor alle venner.

Slik er det altså. Og dette er ikke skjønn diktning, men den alvorligste virkelighet, grunnet på Kristi ord og gjerning og hans inngang inn i det aller herligste for oss.

«Så er dere ikke lenger fremmede og utlendinger,» sier apostelen, «men de helliges medborgere og Guds husfolk.» Og dette uten persons anseelse. Det er ingen forskjell, alle er syndere. Men *hver den* som tror på Kristus, som vi alle er utvalt i før verdens grunnvoll ble lagt — *hver den* som tror på Kristus, som dømmer seg selv, men har sin eneste trøst i ham som rettferdiggjør den ugodelige — *enhver slik*, synderinnen såvel som jomfru Maria, røveren såvel som Paulus, er like utvalt, rettferdiggjort, teknelig for Gud bare i ham, den elske-de.

Hver og en som i den stilling kan med like stor visshet rekne seg blant de helliges medborgere og Guds husfolk.

Rosenius.

Luk. 19. Sakkeus:

Overtolder og en rik mann

Både hans yrke og hans rikdom skulle vel tilsi at han var langt borte fra Guds rike. De fleste ville da de så denne mannen, riste på hodet og si: Slike mennesker er det ikke håp for. Men det var jo det som han selv også var i ferd med å innse.

Uten noen påvirkning av Jesu undergjerninger og omsorg har han neppe vært. At Jesus tok seg av syndere og tolldere og spiste sammen med dem Luk. 15, 1,2, hadde sikkert fengt som ild i tørt gress, og anklagen mot Jesus at han tok imot syndere kjennes som en indre lokkende og kallende stemme. Skal un-

dres om Jesus kan forstå meg? Samtidig fikk penger og all annen rikdom så liten verdi.

I kristelig sprogsbruk kaller vi slike mennesker for søker. Mulig var Sakkeus selv lite bevisst sin søker. Det er vanskelig å trenge inn i seg selv, i sitt eget sjelssliv i denne åndelige situasjon. Alt er så ufattelig. Alt blir så tomt, ingenting å leve for. Livet blir så verdiløst. Du ser på det du kunne vært, men ikke er. På dine forsømmelser og dine leveår som ikke kan leves opp igjen. Du vet at du gikk din egen vei «Spurte ikke etter Jesus», eller Guds vilje med dette liv, og

nå har du ingen annen å laste enn deg selv.

Du har fått det du søkte, kanskje i form av rikdom, utdannelse eller noe annet, men skulle gjerne byttet med en som var lykkelig og hadde fred med Gud, selv om denne var lut fattig på jordisk gods. Hør du som har det slik: Det er noe Gud vil deg. Han vil frelse deg.

Man kan nå langt med penger. Et ord tak sier det slik: «Kunnskap er makt, penger er makt», men utdannelse, penger og innflytelse kan aldri gi deg fred med Gud.

Da Jesus kom inn i Jeriko sprang Sakkeus i forveien og gjemte seg bort i et morbærtre for å få se *Ham*. Jesus visste om Sakkeus og han vet også om deg, der du sitter og tenker ved deg selv. Jeg har forspilt livets sjanse og det kan jeg takke meg selv for, jeg får igjen hva jeg har fortjent og blir sittende her som tilskuer, men er utenfor det hele. Min synd, min synd, min ulydighet mot Gud, den kan ingen hjelpe meg med.

Det er ingen som vet så godt hvordan du har det som Jesus. I det femte vers i Luk. 19 kpt. står det så fint. «Da Jesus kom til stedet (merk stedet). Stedet der Sakkeus var, stedet der du er, så Jesus opp og sa: Sakkeus skynd deg stig ned, for idag skal jeg bli i ditt hus.»

Sakkeus lot seg ikke be to ganger. Han skyndte seg og steg ned, står det i vers 6, og tok imot Ham med glede.

Som Jesus var mot Sakkeus slik er han også mot deg. Han har ikke forandret seg det minste. «Igår, idag og til evig tid den samme.» Han er din eneste redning.

Vers 7: Da de så det som skjedde knurret de. Hvem de? De som ikke forsto seg på hva som gikk for seg mellom frelseren og synderen. Det er likedan idag. Knurr over forlitens syndserkjennelse kanskje eller for sterkt visshet eller mangl på saliggjørelsens orden, eller hva det måtte være.

Det avgjørende og det vesentligste i denne sak, er det Jesus sier om ham i vers 9–10: «Idag er frelse blitt dette hus til del.» Det er Gud selv som skaper bedrøvelse etter Guds sinn i synderens hjerte. I dette sinn ligger trangen etter å bli løst fra synden og bli fri den og begynne å leve et nytt liv i samfunn med Gud. Alt dette får du for Jesu skyld av nåde, for menneskesønnen er kommet for å söke å frelse det som var fortapt. Lykke til. Jesus elsker deg.

Sælt er det hus der du stig inn
Huset der fred du får lysa.
Sæl er den syndar som deg finn
Og vil i hjarta deg hysa.
Sæl er den som fagnar deg i tru
Der vil du ganga inn og bu
Der vil din nattverd du halda.

Takk då min Frelsar at du kom.
Og ville inn til meg stiga
Og i mitt mørke hjarterom
lata ein solstråle siga
Takk at du vegen til meg fann.
Og ville gjesta syndig mann
Deg vere lov i all æva!

Blix nr. 178 i sangboken, 4.—5. vers.
Sannidal, 19. desember 1982.

Reidar Linkjendal.

Stedfortrederen

I Jesu navn. Vårt emne handler om stedfortrederen. Når troende mennesker og andre med, hører ordet stedfortreder, tenker de straks på Jesus Kristus, og det er jo riktig. Det er Jesus, og han alene, i tid og evighet, som er de troendes stedfortreder. Ja, ikke bare de troendes, men alle menneskers og den hele verdens stedfortreder. Fra slekt til slekt, fra Jordens begynnelse ved skapelsen, til verdens ende på den siste store dommens dag.

Når vantro mennesker hører ordet stedfortreder om Jesus, tar de alltid anstøt og forarges, som om det skulle være det mest umoralske og forkastelige ord i hele verden. Det har alltid vært slik, at for de troende er Jesus stedfortrederen, klippegrunnen for frelse og evig liv. Hovedhjørnestenen for hele Guds nåderikes byggverk. Mens det er anstøtsklippe og snublesten for de vantro, som de snubler og faller på, til den evige død. Nå vil vi ikke her diskutere tro og vantro. Det var noen sider av det herlige budskap om Jesu Kristi stedfortreder, som skulle beskjeftige oss her.

Når du hører om Kristi stedfortreder, setter de aller fleste kommaer og punktum på helt gale steder. Noen mener at Jesu stedfortreden bare foregikk i hans lidelse og død den siste påske han levet. Og derfor setter de punktum ved Jesu kors på Golgata. Andre mener at Jesu stedfortreden begynte da han ble døpt av Johannes, og sluttet da han ropte i korsdøden sitt, «Det er fullbragt.» Også

her settes altså punktum på Golgata. De som har mere forståelse, skjønner at Jesus stedfortreden begynte med at han som Paulus sier i Gal. 4,4 blev født av en kvinne, født under loven. Og det er riktig. Jesus er en stedfortreder fra han ble unnfanget i mors liv, og blev født som et menneske under loven. Hele Jesu liv, var et stedfortrederliv. Det var selve hensikten med hans liv i vårt sted, å oppfylle loven, å leve det gudbehagelige liv som alle mennesker skylder Gud som sin skaper. Dette Jesu stedfortrederliv, var også et liv i selvhengivende offer. Han var det Guds lam som ble tilregnet alle menneskers synd, og i stedet for oss bar den hellige Guds vrede og dom, forbannelsen og straffen over våre misgjerninger, overtredelser og krenkelser mot den levende Gud. Hans liv og død blev en sådan soning for oss, at vi er forløst og kjøpt til Gud ved hans blod som en gjenløsnings betaling.

I Jesu stedfortreden tilbys nåde og forlatelse til alle mennesker, for at vi skal tro. Her kommer da hovedspørsmålet. Når Jesu stedfortreden begynte ved hans fødsel av Maria, og blev stadfestet som Faderens kall til Jesus ved hans dåp av Johannes. Blev så punktum for stedfortredelsen satt med Jesu rop i døden på Golgata, «Det er fullbragt». Når vi tror Guds ord, ser vi straks at det er en meget stor villfarelse å sette punktum for Jesu stedfortreden på Golgata. La oss si det billedlig. Golgata var på ingen måte noe punktum i den store hovedsetning i Guds evige rådslutning til vår frelse og forløsning. Golgata var derimot et

sterkt komma, eller et semikolon i Guds tale. Setningen har en fortsettelse, og fortsettelsen er denne. Jesus blev lagt i graven med våre synder, og Gud godtok dette offer for våre synder, ved å opprei se Jesus fra våre synder, og anerkjenne Ham i hans fullkomne lovoppfyllelse og evige rettferdighet etter loven. Døden kunne ikke lenkebinde Jesus, den måtte slippe han. For her var den mann som hadde livsens rett mot alle synder og døden, og som derfor var den rette arving til alle Guds løfter i loven. Men Jesus blev ikke bare oppreist fra graven i et forklaret og herliggjort legeme, han blev også med sitt oppstandelseslegeme opphøyet til det evige æresete ved Faderens høyre hånd i det høye. Derfor sier Guds ord om denne fortsettelse etter Golgata, bak den tomme grav.

Da Sønnen hadde gjort rensele for våre synder, satte han sig ved majestetens høyre hånd i det høye. Men det er en hovedsak ved denne Jesu opphøyelse og himmelfart, at det er i vår natur, og som vår yppersteprest han sitter ved høyre side av majestetens trone i himmelen, og der har prestelig tjeneste i helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist, og ikke et menneske.

Guds ord sier altså med all ønskelig klarhet. Jesus stedfortrederen begynte nok i hans jordeliv inntil Golgata, men har en fortsettelse i evigheten i himmelen. Vår stedfortreder er stedfortrederen i selve himmelen. Endog mange som kaller sig kristne, vil ikke høre tale om at Jesus sitter ved den allmektige Faders høyre hånd, som vår stedfortreder. Men

dette er nettopp hvad Guds ord sier. Det er nemlig som vår yppersteprest Jesus inntar det himmelske æresete, og har en prestelig tjeneste i himmelen.

Går vi til Bibelen selv for å få rede på hvad ordet yppersteprest betyr, kan vi fastslå noe av det klareste, og mest ube tvilelige av alt hvad skriften overhode sier, at ordet yppersteprest kan oversettes til norsk, med ordet stedfortreder. Alt hvad skriften sier om Jesus som yppersteprest, som Guds lam, som soner og forsoner, som renser og helliggjører, som vår rettferdighet og hellighet, og så videre. Det kan man gjengi og overesette med betegnelser og ord som sier at Jesus er vår stedfortreder. Først i sitt jordeliv, inntil døden, og deretter vår yppersteprest og stedfortreder i himmelen.

Med dette kommer vi da til selve hjertespørsmålet om vår frelse. Hvor består den evige fullkomne stedfortreder tjene ste som Jesus gjør i dag i sin opphøyde himmelske herlighet ved Faderens høyre hånd i himmelen? På dette spørsmål gir bibelen selv det vidunderligste svar, både direkte og indirekte. Tiden blir knapp til å gjennomgå dette detaljert, men jeg vil gjerne slutte med å sammenfatte dette evangelium i noen hovedpunkter. Og jeg anfører da:

For det første heter det i hebreerne 5, at ypperstepresten tas blant mennesker, og innsettes for mennesker, til å tjene for Guds åsyn. Om Jesus som yppersteprest sier derfor Guds ord, at han måtte i alle ting bli sine brødre lik, bli prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd. Er blitt en miskunnelig og trofast yppersteprest, for Gud, har gått gjennom himle-

ne, har et uforgjengelig prestedøme, og kan fullkommen' frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever til å gå i forbønn for dem.

Skriften sier derfor at Gud umulig kunne lyve, når han knyttet alt vårt håp til Jesus Kristus. Og gjorde dette håp i Jesus til et anker for sjelen, som er trygt og fast og når innenfor forhenget. Det vil si, når inn i evighetens himmel, der hvor Jesus gikk som forløper for oss, idet han blev en evig yppersteprest og stedfortreder. Når Jesus i dag sitter på nådens trone ved Faderens høyre hånd, så er det som vår representant, som et menneske av mennesker. Som vår likemann i kjøt og blod, som første grøden av de hensovede. Det vil si, som den første i rekken av de dødes oppstandelse. Det er vår bror som er vår representant og stedfortreder i himmelen. Han som selv har fremhevret sitt broderskap med oss da han talte om sin opphøyelse og sa: «Jeg går til min Far, og eders Far, til min Gud og eders Gud.» Fordi han er vår bror, er vi hans medarvinger hos Faderen, til liv, salighet og herlighet i det evige Faderhus. Vi har samme arv som Jesus, fordi han har kjøpt oss arveretten med sitt blod. Som Jesus blev oppreist fra de døde og herliggjort hos Faderen, således skal også vi oppreises fra graven og herliggjøres i våre legemer til å bli lik Jesus. Det borger Jesu herlighets sete for. Vi skal få det han fikk, med nådens arverett. Vi skal se Faderen og Sønnen åsyn til åsyn og bli Jesus lik. Dette er vår evige uforgjengelige trøst mot døden i Jesu navn.

For det annet. Om oss som tar imot

og tror at Jesus er vår stedfortreder i liv og død, sier Paulus: Efes. 2. «Vi er oppvakt», det vil si, oppreist, levendegjort og gjenfødt med Kristus, og satt i himmelen i Kristus. Det betyr, da Gud Faderen herliggjorde Jesus ved oppstandelsen fra de døde, og gav han æresete ved sin høyre hånd, da blev ikke Jesus satt i himmelen solo, singel og helt alene, men vi blev også satt der i ham. Fordi det var vår stedfortreder som blev satt der, blev også vi satt der i ham, som er vår bror og representant. Når Gud Fader har Jesus hos sig, har dermed Gud også hver eneste troende hos sig i Kristus. Når Faderen ser på Jesus, så minnes og husker han, kommer i hug og tenker på hver eneste en av oss som tror på Jesus. For om en mor kunne glemme sitt barn, er det umulig at Gud Fader kan glemme noen av sine i Kristus. For hans sønn har tegnet oss i sine naglemerkte hender, og vår far har skrevet våre navn i sitt hjerte i Kristus. Frykt ikke, jeg har gjenløst dig, kalt dig ved navn, du er min, sier Herren til alle som tror på Jesus, forat de skal tro helhjertet og forvisset på sin frelser og sin himmelske Far.

For det tredje. Når jeg har min bror og stedfortreder ved Faderens høyre hånd, da har jeg dermed han i himmelen som er alt det jeg skal vere for Gud. Jesus er ikke bare det jeg en gang skal bli i evigheten og herligheten. Han er hos Faderen det jeg som en troende er i dag, mens jeg er på jorden. Før jeg dør, før jeg er oppstanden i legemet. For en må i dag være satt i himmelen i Kristus. Jeg er ikke satt i himmelen slik jeg er i meg selv, men slik jeg er i Kristus. For det er

jo i Kristus jeg er satt i himmelen. Og det betyr at da Gud Faderen ved troen på Jesus satte deg og meg i himmelen i Kristus, satte han oss der, idet han nevnte våre personer med navn, og tilregnet våre personer alt det som Jesus Kristus er i seg selv, som vår mellommann, representant og stedfortreder. Han har satt oss således i himmelen. Tilregnet alt det som Jesus er og har, har Faderen i himmelen fullkommen det fullstendige nådens plassbytte mellom Jesus og oss, som Jesus begynte i sitt jordliv. For mens han var her på jord, begynte Jesus å sette seg i vårt sted innfor Guds hellige åsyn, idet han fødtes under loven, oppfylte loven, og led lovens dom og straff for synden. Det var jo på den måten han blev gjort til synd for oss, og kom inn i synderes sted, og inntok vår plass, for en hellig Guds dommersøye. Men dette plassbytte fullendte Faderen med oss da vi kom til troen på Jesus. Han satte oss da ved sin side i himmelen i Kristus, og lot oss dermed innta samme plass hos seg som Jesus. Regnet oss sammen med Jesus, og har oss hos seg i Jesus, og i hans rettferdighet. Med denne tilregning har vi fått vår plass for Guds åsyn. Da vi blev rettferdige for Gud ved troen på Jesus, kom vi i samme plass og stilling hos Faderen som Sønnen.

I sin fornedrelse inntok Jesus vår plass, og ble regnet og ansett som en synder. Men ved troen på Jesus, fikk vi som tror på Jesus, plass, og ble regnet og ansett for Gud som den der har fått samme stilling hos Gud som Jesus har fått i sin opphøyelse, rettferdighet, helighet, gudbehagelighet og herlighet.

Som Faderen elsker og ærer Sønnen, således elsker og ærer Faderen alle som tror, i Sønnen. Da salmisten Etan skuet dette i ånden, sa han: «Vidnet i det høy er trofast», for vidnet i det høye er den Jesus Kristus som er den evige borgsmann for den nye pakt fra Golgata. Og som har bekreftet sin døds testamente ved å innta plassen som vår stedfortreder i det høye. Da salmisten Asaf skuet i ånden, sa han: «Hvem har jeg ellers i himmelen? Og når jeg har dig, har jeg ikke lyst til noe på jorden.» Ja, hvem andre har vi i himmelen? Der har vi slike hellige som Abraham, Jakob, Moses, David, Elias og profetene. Ja, til og med djevelen våger seg frem for Guds trone for om mulig å anklage oss. Men det er ikke gagn eller nytte i noen av desse, uten i Jesus alene, Guds Sønn. Og han har vi i himmelen. Men vel å merke som vår bror og stedfortreder i himmelen. Når vi da har han ved Faderens høyre hånd, hvor finnes her på forgjengeligheten og syndens jord, det som vi kunne foretrekke og ha lyst til, fremfor Guds Sønn, vitnet i det høye. Når vi har Jesus i himmelen, har vi allerede nå, idag på jord, dette som Johannes sier. Nemlig at vi er Guds barn. Men det er enda ikke åpenbart hva vi skal bli ved Jesu gjenkomst.

Dermed kommer jeg til det fjerde og siste punkt. Dette nådens plassbytte skal i Jesu gjenkomst få sin avsluttende fullendelse. For på dommens dag skal alle mennesker stilles fram for Guds domstol. Da vil alle de som har forkastet stedfortrederen, selv bli endegyldig og evig forkastet til den evige død. For det

blir umulig å unnfly dommen og forkastelsen for dem som ikke har aktet på den store frelse Gud har beredt i stedfortrederen. Ingen anger, ingen tårer, ingen løfte om forbedring, ingen selvforsvar og unnskyldninger, ingen pukking på at man hadde så fortreffelige hensikter kommer til å hjelpe overfor han som bare spør etter, og dømmer de gjerninger vi faktisk har vandret i, tross alt vårt fromme snakk om våre egne gode hensikter. På dommens dag er alt forsøkt for den som ikkje hadde bruk for stedfortrederen før. På den dag skal også de troende stilles frem, ikke for å dømmes, for ved troen på Jesus er de allerede gått over fra døden til livet, og kommer ikke til dom. Men de skal stilles frem for å prøves i Herrens rensende ild. Og da skal alt det renses ut, forkastes og brennes opp, som ikke holder mål for den hellige Gud ved troen på Kristus. Det som var bygget av halm, strå, tre, stener, gull, og sølv, det skal forgå og brenne opp, for ingen skal få noe slikt med seg inn i det evige liv i himlen.

På dommens dag skal det vise seg, at all fromhet, alle gjerninger, alle såkalte gode hensikter, all innsats, alle aksjoner og all aktivitet, all selvstørhet, forfengelighet, aeresyke, det skal brenne opp. Endog all vår egen hellighet, verdig til høyhet som kristne, skal forgå. Tilbake blir det stående et eneste. At vår stedfortreder for siste gang skal stille seg ved vår side, og sette seg i vårt sted, så mange som har trodd på han. For at det skal stå fast til evig tid, at vår inngang i det evige liv, kan vi ene og alene og helt ute-lukkende takke han for som satte seg i vårt sted.

Fordi han står i vårt sted også på dommens dag, derfor skal det bli sagt til oss som tror: «Gå inn og arv det rike som var eder beredt fra før verdens grunnvoll ble lagt.» Jesus, din stedfortreder er grunnvollen som står når alt annet brenner opp og forgår. Priset være derfor Jesu navn, navnet over alle navn. Amen.

*Av Olav Valen Sendstad.
Ved Godtfred Nygård.*

Erfaring er den beste læremester

Slik taler eit gammalt ordtak, og det er sant på alle område, men ikkje minst når det gjeld vår frelse og livet i trua på Jesus.

Jesus seier at det evige livet er å kjenne den sanne Gud og Jesus Kristus som Gud sende til vår frelse (Johs. 17. kap.). Kjennskap til Gud, og til frelsen i Jesus Kristus kan me tilegna oss på two ulike vis. For det første ved det auga ser og

det øyra hører, ved å lesa Guds ord og høyra det forkynt, ved lærdom gjennom andre menneske, ved å lytta til deira kunnskap og erfaring. Det vil gi deg ein viss kunnskap og kjennskap både til Gud og til Jesus og frelsen, men det er ikkje den kjennskapen Jesus tenkjer på i bøna si, av di den når berre til hovudet og ikkje til hjarta. For det andre kan me få kjennskap gjennom erfaring, ved å

møta Jesus, ved at Gud lar ljoset frå ordet og evangeliet opplysa hjarta og livet vårt så me ved Guds ord ser oss sjølv slik Gud ser oss, ser vår synd og ser Guds nåde og frelse i Jesus Kristus. Gjennom denne erfaringa og openberringa får me kjennskapen som Jesus seier er det evige livet.

Det beste vitne me kan ta fram om dette er Paulus, som hadde tileigna seg ein veldig kunnskap og kjennskap både til Gud og Jesus ved å lesa og studera skriftene og ved Gamaliels føter, men i hjarta kjende han ikkje Gud rett, og slett ikkje Jesus og hans frelse, der var han ein motstandar. Men etter møtet med Jesus på veien til Damaskus, der ljoset frå himmelen skein inn over hans liv og hjarteliv, så han blind og hjelpelaus låg tre dagar i mørke, hjelpelaus og fortapt, og i si naud ropa til Jesus, der openberra Jesus seg for han, så det føerde til at hjarta og livet blei ganske nytt. Når du les brevene hans kan du av dei «sjå mitt skyn på Kristi løyndom», seier han sjølv i Efes. 3,4. Dette kjennskap og skyn fekk han ved dette møte og gjennom denne erfaringa.

Vil du ha fleire bevis på denne sanninga kan du lesa om Peter, før hans djupe fall, om Fallet, og etter at han møtte den oppstandne Jesus og fekk erfara nåden og tilgjevinga ved Jesu død og blod. Det blei ein Peter med mindre tiltru til seg sjølv, og ei stor tru og større kjennskap til Jesus, nytt liv og ny teneiste.

Straks før jul fekk eg brev frå ein god ven og kristen bror. Han skriv at når han høyrer og les Guds ord, så er det ein

ting han saknar. Det er så lite å høyra og sjå at dei viser skilnaden på kunnskapstru og den frelsande trua. Og her er han redd mange tek feil i vår tid, og så spør han om eg ikkje kan prøva skriva litt om dette i Lov og Evangelium. Ja det er ei vanskeleg oppgåve, som eg ikkje duger til, og eg la tanken bort. Men Gud visste råd med å få den fram att, ved å lata meg koma i anfekting, naud og lidning så eg fekk erfara den store skilnaden på å vita og kunna, og på det å erfara det me har lært, veit og forkynner til andre. Det er årsaka til at eg vågar meg til dette vesle forsøket på å imøtekoma ynskje hans.

Først blei eg møtt med Johannes døyparen sine ord: *Han lyt veksa, eg lyt minka.* Dette ordet kan me vel alle, og tek det nokså lett fram i vitnemål og forkynning, i alle fall så lenge me trur at slik er det også i mitt liv.

Og me ber gjerne til Gud at me må minka og han veksa, oftast utan å vita kva me bed om. Skal Gud svara på den bøna, kan det berre skje ved at Gud let ljoset frå Gud lysa inn over vårt liv som kristen og over hjartelivet, over vår synd, over gjort og u gjort, og syndefordervet som bur og lever i hjarta. Kanskje du ser tilbake på livet ditt i heimen, du ville vinna barna dine for Jesus og så mislukkast det med så mange av dei, du ser misgjort og ugjort, dei mange anledningane du ikkje nyatta, ser deg sjølv som far og prest i ditt eige hus, ser deg som ein tapar, og anklagen kjem over deg, så hjarta lid og græt og ropar om nåde.

Kanskje du er eller har vore predikant, og får sjå tilbake på dei mange åra i teneste med evangeliet, dei mange møter du har vore på og talar du har halde,

motstanden du møtte, og ser inga frukt av arbeidet ditt, forgjeves, mislukka, og skulda er di, kviskrar anklagaren i hjarta. Du minnest vanæra du møtte, du blei forbigådd og ikkje rekna med, vene forlet deg og gjekk til andre o.s.b. Og det som verre er, du er æresjuk, har så hug til å bli rekna med og omtykt av Gud og menneske. Johs. døyparen var fornøygd med å bli sett til side, og gledde seg over brura som gjekk til brudgommen, men slik er ikkje du. Du vrir deg i smerte over korleis du er, over tankane som kjem om å teia, dra deg attende o.s.b.

Du som bekjenner deg som ein kristen, du ser kva som bur i hjarta og sinn. Vonde tankar og lyster, du er så æresjuk når du vitnar om Gud og ber, vil så gjerne gjera det godt, vrir deg i skam og smerte når det går därleg og lovar at det skal bli lenge til neste gong, å for ei liding og smerte, du kjenner deg så langt borte frå Jesus, «ligg så langt tilbake frå barnsleg lydighet, og må nå frukten smake i vår samvittighet». Du kjenner deg lik ein gamal kristen bror som kom i slik anfektning. Ein ung mann kom til han og ville hjelpa, men han snudde seg til veggen og ville ikkje høyra. Då song den unge for han: Mer lik Jesus — men då snudde den gamle seg og sa: Nei, mer lik satan.

Her nede blir me reduserte, misser trua på oss sjølv og eige verk, til det me er i oss sjølv: ein fortapt syndar. Der ber og ropar hjarta om nåde og miskunn, der er Jesus og hans sonande blod og tilgjeving ditt einaste håp. Kalla på Herren den dag du er i naud, seier Guds ord, og Han skal fria deg ut. Der synda blei stor, der blir nåden enno større, seier Guds ord. Då er ikkje nåden lenger ein tom læresetning, men ei Guds kraft, som lyf-

ter deg opp or søkkjedya, set føtene på stø grunn og legg ein ny song i hjarte og munn.

Eg kan ikkje forklara virkningen eg erfarte ein morgen for ei tid tilbake. Eg låg der fortvila, i djupaste mørke i dubbel forstand, og hadde tenkt meg «trett til døde». Då såg eg dei sjølvlysande visarane på klokka nærma seg ti på sju, og eg slo på radioen. *Jesus kom for taparane*. Han kom ikkje for dei vellukka, dei som er på topp, som klarar seg sjølve, der er veien til fortapinga svært kort. Nei han kom for syndarane, for taparane, dei fortapte for å frelsa dei. Og røysta i mørkre viste til 1. Kor. 1, 26fg. «For sjå på dykker kall, brør: det var ikkje mange vise etter kjøtet som vart kalla, ikkje mange mektige, ikkje mange høgætta; men det som er därleg i verda, det valde Gud seg ut, så han kunne gjera det sterke til skammar; og det som er lågt i verda og vanvyrdt, det valde Gud seg ut, det som ingen ting er, så han kunne gjera det til inkjes som er noko.»

Slike tider minkar me, og Jesus og nåden veks, og me blir meir avhengige av han, så me av harta seier: «Nei for all den ting jeg visste, kan jeg ei min Jesus miste.» På denne måten går det til, «når Han lyt veksa, og eg lyt minka», også når me skal «veksa i nåde og kjennskap til vår Herre og frelsar». Her er det at trua blir fornya, at hjarta får meir av Kristi sinn, og får erfara at evangeliet er ei Guds kraft for kvar som trur. Då takkar og lovar du Gud saman med Peter: «Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter si store miskunn har etterfødt oss til ei levande von ved Jesu Kristi oppstoda frå dei døde, til ein uforgjengeleg og flekklaus og uviseleg arv, som er gøymd i himmelen åt dykk, de som ved Guds makt vert haldne uppe

Ordet ble kjøt — Abrahams tro

Dette at ordet, Guds enborne sønn ble kjøt, og blir mottatt av hjelpe-løse syndere i Abrahams tro (Johs. 8,56), den som han hadde før omskjærelsen (Rom. 4), står for meg som hele Guds ords troeslære (Johs. 1). Det «skjedde i de dager» at Guds eviggyldige evangeliums løftesord til frelse for den faldne menneskeætt ble vårt stedfortredende guddommelige menneske med menneske kjøt og blod (Luk. 2). Ja det skjedde i verdenshistorisk sammenheng i den tid Kvirenus var landshøvding i Syria.

Og, Han ble født av en jomfru etter de hellige profeters skrifter, Esa. 7,14. Bl.a. Salme 34,23 sier at ingen av dem som tar sin tilflukt til Ham dømmes skyldig. *Ingan* — ikke de små barn (Matt. 18), ikke tolderen i templet eller synderinnen i fariseerens hus, ikke røveren på

korset, ikke Peter etter fornekelsen av Jesus, o.s.v. Nei, ingen hjelpe-løs synder.

Guds ord sier at den som ikke djevelen har fått forført til å stå for Gud i vantros tilleggsgjerninger, men forblir å erkjenne seg som hjelpe-løs og syndig med alt i og av seg selv, den er av Gud selv fra evighet av tilregnet alt det Guds enbårne Sønn er for Gud. Dette, at Jesus fra evighet av ble tilregnet alle hjelpe-løse synderes syndeliv, fra de var i mors liv til de går ut av verden. Og, at hele Jesu stefortredende fullkomne og Gud velbehagelige liv, og synderensende soningsdød i vårt sted, og hans oppstandelse i vårt sted, og at Han satte seg i himmelen i vårt sted, er tilregnet alle som i hjertets erkjenning ikke har noe annet som sin rett til å være Guds kjære barn.

Det er denne Abrahams tro både det gamle og det nye testamente forkynner for menneskene til alle tider. Jeg har nå i 58 år tatt min tilflukt til Jesus, etter at jeg som ung fikk se at jeg hadde rett til det som en hjelpe-løs synder i meg selv. Jeg har ofte undret meg over at denne Abrahams rettferdigjørende, og derfor samtidig helliggjørende tro, har blitt så lite understreket i forkynnelsen, etter apostlenes tid. Er det djevelens list? For meg har Guds ords stadfestelse av Abrahams tro vært et lys opp gjennem årene, gjennem lærestrid og djevelens besnærerende forførelser i kristelig drakt.

Kristoffer Høie

ved trua til den frelsa som er ferdig til å openberra i den siste tid. Det gleder de dykk yver, um de nå ei lita stund — når de skal vera — er sorgtyngde i ymse freistingar, så dykker prøvde tru, som er mykje kostlegare enn det forgjengelege gull, som då vert prøvd i eld, må verta funni til lov og pris og æra når Jesus Kristus blir openberra, han som de ikkje har kjent, men endå elskar, han som de nå ikkje ser, men endå trur på, og difor gleder de dykk med useiele og herleggjord gleda, når de vinn fram til endemålet for trua dykker, frelsa for sjelene.» (1. Pet. 1, 3fg.)

Amund Lid.

TROENS KAMP

Derfor, la oss, da vi har så stor en sky av vitner omkring oss, avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss føresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus.

Hebr. 12,1 f

Vi har en stor sky av vitner omkring oss, leser vi her.

Meningen med dette ord er klar. De kristne er å ligne med idrettsfolk som løper på banen. 1 Kor 9, 24 f. Alt som kan hindre dem i løpet er lagt av; ingen lange kapper og flotte klær i en slik stund! På tribunene sitter folk som er vitne til løpet. Spent følger de med for å se hvordan det går.

Vitnene som ordet taler om, det er de som er nevnt i kapitlet foran. De kjente og ukjente troens menn og kvinner i den gamle pakts tid, de er her tenkt som tilskuere til vårt løp.

Det er en sterk oppmuntring i en slik tanke. Det har gått noen foran vi i Jesu blod har frimodighet til å oss på den veien vi går. De hadde sine vanskeligheter å stri med, som vi har våre. Fullkomne og feilfrie var de ikke. Men de holdt ut. Og nå har de nådd målet.

La oss tenke på dem som gikk foran oss. Og la oss huske at målet vi sikter mot, er heligheten hjemme hos Gud. Stod det riktig klart for oss bestandig, så skulle det ikke være vanskelig å legge bort alt som kan hindre oss i løpet.

Den lange kappen som folk gikk med den gangen, var lite skikket

når en skulle løpe. Den måtte legges bort når en hadde hastverk.

Det som fremfor alle ting vil hindre oss, det er synden i alle dens former. Selv om det er hva folk kalles «små» synder, så henger de seg fast ved oss og hindrer løpet. Ja, de kan bli årsak til at en løper ikke når målet i det hele tatt.

Men la oss lære av de troens menn og kvinner som gikk foran. Og la oss frem for alle ting feste blikket på Jesus. Han har ved sitt evangelium kalt troen frem i hjertene våre, og han skal holde troen oppe inntil vår siste stund — når vi bare holder oss nær til ham.

C. Fr. Wisloff i Daglig Brød.

EN BØNN I NØD BLIR ALDRI AVVIST

«Lovet vært Gud som ikke avviste min bønn, og ikke tok sin miskunnhet fra meg.» (Salme 66,20).

Har du opplevet dette? Har du opplevet hva det vil si å være i syndenød? Det er en situasjon der det går opp for deg at du er en synder. Det blir klart for deg at du ikke kan sone din synd selv og at syndens lønn er døden. Da kan du forsøke å skyve disse tankene fra deg. Døyve dem med aktivitet, arbeid, rusmidler, unnskyldninger — eller hva det måtte være, og leve med en mer eller mindre bevisst uro innerst inne. ELLER — Du kan rope til Gud i din nød — og behan om nåde. Gjør du det siste, vil du komme til å erfare som salmisten at du blir ikke avvist, men *renset*. Men om ikke du søker din Gud, vil din uro være begrunnet og ditt håp brutt.

H.C.H.

I dødsskyggens dal

Av Berit Berg

Natteroen hadde senket seg over avdelingen på sykehuset. Man gikk stille, snakket hviskende, smøg seg forsiktig i dørrene for å se om pasientene sov. Det var ro overalt, unntatt på ett rom. Der lå en syk og kjempet.

Pasienten var min egen mor. Vi visste alle at det var hennes siste sengeligeie. Hun var svært dårlig den natten. Familien var hos henne. Vi hadde hver vår natt til å våke. Og denne natten var min.

Hun kjempet med noe ekstra, forstod jeg, men jeg fikk ikke svar på hva det var. Jeg *stod* — hele natten, holdt henne i hånden, rettet på sengen, tørket svette, og spurte om hva som var så svært. Det var en sjelestrid, forstod jeg. Men tenk om hun skulle forlate oss så fortvilet! — Kunne ikke tenke tanken ut at jeg skulle ha et slikt minne etter henne som det siste.

Ut på morgensiden så det ut til at hun ble enda mer fortvilet. Og jeg spurte nok

en gang: Hva er det som er så svært, mor?

Enda en stund måtte jeg vente på svar. Men litt senere ropte hun ut: De ville ta Jesus ifra meg!

Da forstod jeg saken. Hun kjempet videre uten at jeg kunne nå inn til henne. Jeg kjente meg liten der jeg stod. Det kan du nok skjonne, Fikk ikke et ord over leppene. Mitt indre var et eneste nødrop. Jeg var *bare* hjelpløs, og intet annet. Men så hadde ikke Herren gjort seg avhengig av meg. Han tok selv vare på henne.

Etter en halv times tid sank hun utmattet til ro i putene idet hn sa bestemt:

— Nei, han har ikke gitt meg opp!

Det forvitile ansiktet ble forandret. Det ble glatt og fint og fredfullt.

Mor levde enda noen uker etter dette. Og det siste som ble oppfattet fra hennes munn var noen strofer fra en sang som hun var så glad i:

Å, Jesus, ditt navn er det beste,
av alt det du syndaren gav.
I bøna hans fullkomne feste,
i døden hans kjapp og hans stav.

(Fra Evangelisten)